

ДОНАЛД БИСЕТ МИСТЪР КРОКОТАК

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Веднъж Човекът от Луната погледна към Земята (което не му се случваше за пръв път, разбира се) и видя как едно грамадно куче гони със силен лай мъничко котенце.

— Ама че негодник е този пес — рече си Човекът от Луната. — Кой ли е той? Прилича ми на Бъч от „Хай стрийт“. Ами, да. Бъч е! Почакай, негоднико, ще те отуча аз да гониш котенцата!

Късно вечерта, когато Луната светеше над Африка, Човекът отново погледна към Земята, като държеше на всяка цена да види своя стар приятел — мистър Крокотак.

Мистър Крокотак беше наполовина котарак, наполовина крокодил. Естествено, той беше единственият представител на рода си и живееше уединено, сам-самичък, в една пещера наскоро Африка.

— Не скучаеш ли тук? — попита го Човекът от Луната.

— Ни най-малко — отвърна мистър Крокотак.

— Не ти вярвам — продължи Човекът от Луната. — Та тук няма кого да целунеш за лека нощ!

— Ама че си не досетлив! — разсмя се мистър Крокотак. — Та аз съм единственото същество на Земята, което винаги има на кого да пожелае лека нощ. Ето виж!

С тези думи мистър Крокотак се сви на кълбо и крокодилската половина целуна котешката.

— Лека нощ, скъпи Крок! — каза котаракът. — Сладки сънища!

— Лека и на теб, драги Котак! — отвърна крокодилът. — Приятни сънища!

— Да-а! — въздъхна Човекът от Земята. — Очевидно крокотаците имат някои предимства.

— Така е! — съгласи се мистър Крокотак. — Но имаме и някои недостатъци.

— Че какви? — учуди се Човекът от Луната.

— Ами, например, аз никога не вървя само напред. Едната ми половина винаги пристъпва заднишком. Затова никога не знам отивам ли някъде или вече се връщам.

— Да, това е крайно неудобно — кимна Човекът от Луната. — Между другото, чудех се дали ще се съгласиш да ми помогнеш за една работа? Има едно лошо куче в Англия. Казва се Бъч и постоянно гони котките. Ако се случи така, че да се срещнете някоя нощ, ти можеш да му покажеш първо котешкия си край. Той веднага ще те подгони, но

тогава ти ще обърнеш крокодилската си половина и ще го уплашиш до смърт. Може пък така да го отучим да преследва бедните котки.

— Съгласен съм! — отвърна мистър Крокотак. — Хайде да опитаме!

Когато стигнаха в Англия, Луната ярко осветяваше двора до дома на Бъч. Мистър Крокотак легна под едно голямо дърво, като скри крокодилската си половина и показа на лунната светлина котешката.

Щом Бъч видя котката (а на него му се стори, че това е истинска котка), той залая гръмогласно, прескочи оградата и се хвърли върху нея. Но вместо котка, посрещна го крокодил! И то ужасен!

Бедният Бъч хукна към къщи, без да се обръща назад и си пое дъх, чак когато скочи в панера си в кухнята.

— А, повече няма да гоня котките! — реши той.

А Човекът от Луната и мистър Крокотак доста се посмяха с него. Сетне мистър Крокотак се прозина, настани се удобно и рече:

— Я да взема да подремна.

— Лека нощ, скъпи Крок — каза котешката му половина.

— Лека и на теб, драги Котак! — отвърна крокодилската. —

Приятни сънища.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.